

ἀμούντζωτα ἐπίρρ. Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀμούντζωτος.

Πρὶν ἐπέλθῃ ἡ νύξ: Ἦτα ἀκόμη ἀμούντζωτα, δὲν εἶχε βραδυάσει (ἦτα = ἦτο).

ἀμούντζωτος ἐπίθ. Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *μουντζωτός < μουντζώνω.

Ὁ μὴ φέρων κηλίδας, ὁ μὴ κηλιδωμένος: Χαρίν ἀμούντζωτον.

ἀμούντιστος ἐπίθ. Νίσυρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *μουντιστός < μουντίζω.

Ὁ μὴ ἀπομαχθεὶς, ὁ μὴ καθαρισθεὶς διὰ τεμαχίου ἄρτου, ἐπὶ μαγειρικοῦ σκεύους: Ἀμούντιστο τηάνι (τηγάνι).

ἀμουράτεντος ἐπίθ. Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *μουρατεντός < μουρατεύω ἀμαρτ.

Ὁ μὴ τυχὼν τοῦ ποθομένου: Ἀχαρος κὶ ἀμουράτεντος ἐπέθανεν. || Φρ. Ἀχαρε κὶ ἀμουράτεντε! (ἀρά).

ἀμούργινος ἐπίθ. Πελοπν. (Λακων.) ἀμούργινο τό, Θήρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀμούργιος.

1) Ὁ παρεσκευασμένος ἐκ δημητριακῶν καρπῶν πρωίμως κατὰ μῆνα Μάιον θερισθέντων, ἐπὶ ἄρτου Πελοπν. (Λακων.): Παροιμ. Πάει σὰν τ' ἀμούργινο ψωμί (ἐπὶ τῶν ταχέως δαπανωμένων, διότι ὁ ἄρτος οὗτος ταχέως ἀναλίσκεται). Συνών. ἀμούργιος 1. 2) Τὸ οὐδ. ἀμούργινο ὡς οὐσ., ἔωλος καὶ ξηρὸς ἄρτος Θήρ.

ἀμουργιογέννημα τό, ἀμάρτ. ἀμουργογέννημα Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀμούργιος καὶ τοῦ οὐσ. γέννημα. Ὁ τύπ. ἀμουργογέννημα διὰ παρετυμ. πρὸς τὸ μούργα.

Δημητριακοὶ καρποὶ θερισθέντες πρωίμως κατὰ μῆνα Μάιον, ἐξ ὧν παρασκευάζεται τὸ ἀμούργινο ψωμί, δι' ὃ ἰδ. ἀμούργινος.

ἀμουργιοθερίζω ἀμάρτ. ἀρμονιοθερίζω Πελοπν. (Λακων.) ἀρμονιοθερίζω Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀμούργιος καὶ τοῦ ρ. θερίζω.

Θερίζω δημητριακοὺς καρποὺς πρωίμως.

ἀμούργιος ἐπίθ. Εὐβ. Κεφαλλ. (Λειξούρ. κ. ἀ.) Πελοπν. (Λακων.) Στερελλ. (Βοστίν. Παρνασσ.) ἀμούργιους Σάμ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀμόργιος Εὐβ. (Στρόπον.)

Ἀγνώστου ἐτύμου. Διὰ τὸν τύπ. ἀμόργιος πβ. φαγούρα-φαγόρα, κουλούρα-κ'λόρα κττ. Ἰδ. ΒΦάβην ἐν Τεσσαρακονταετ. ΚΚόντου 247.

1) Ὁ παρεσκευασμένος ἐκ δημητριακῶν καρπῶν πρωίμως θερισθέντων ἐπὶ ἄρτου Πελοπν. (Λακων.) Συνών. ἀμούργινος 1. 2) Ὁ ἅμα τῇ συλλογῇ μεταφερόμενος εἰς τὸ ἐλαιοπιεστήριον, ἐπὶ ἐλαίων Κεφαλλ. 3) Ὁ μὴ ὑποστάς ἐπαρκῆ βρασμόν, ἐπὶ τροφῶν Στερελλ. (Αἰτωλ.): Τό φαῖς ἀμούργιον τοῦ κρεῖας. Συνών. ἄβραστος Α 1 β. 4) Ὁ μὴ μασηθεὶς, ἐπὶ τροφῆς Στερελλ.

(Αἰτωλ.): Δὲν ἔχον δόντια, θὰ τοῦ πάου ἀμούργιον κάτ'. Δὲ χοννέβιτι ψουμί ἀμούργιον. Συνών. ἀμάσητος Α 1.

5) Ὁ μὴ συμπεπηγὼς, ὁ ἀκατάλληλος πρὸς σποράν, ἐπὶ χώματος καὶ γῆς ἐν γένει Εὐβ. Κεφαλλ. Σάμ.: Αὐτὸ τοῦ χοῦμα εἶν' ἀμούργιον ἀκόμα (εἶναι εἰσέτι κονιορτός) Σάμ. Τόπους ἀμούργιους αὐτόθ. 6) Ὁ μὴ πειθόμενος, δυσπειθής, δυσήνιος, ἐπὶ ἵππων καὶ ἡμιόνων ἢ βοῶν νεαρῶν κατὰ τὴν πρώτην περίοδον τῆς ἐργασίας Εὐβ. (Στρόπον.) Στερελλ. (Βοστίν. Παρνασσ.): Νὰν τοῦ πὰς τραβῶντα τοῦ μουλάρι, γιατί εἶνι ἀμόργιον, νὰ μὴ σὺν φταρουθῇ Στρόπον.

ἀμουρδάριστος ἐπίθ. Πόντ. (Τραπ.) ἀμουρδάριστους Μακεδ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *μουρδάριστός < μουρδαρίζω.

Ὁ μὴ μολυνθεὶς, ἀμίαντος ἔνθ' ἄν.: Οἱ Ἀρμέν' κἀνείναν 'κ' ἀφίν'νε ἀμουρδάριστον (οἱ Ἀρμένιοι οὐδένα ἀφίνουσιν κτλ.) Τραπ. Πβ. ἀμαγάριστος 1.

ἀμουρμούριστος ἐπίθ. Ἦπ. Πόντ. (Κερασ.) — Λεξ. Κομ. Δεὲκ Λάουνδ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. μουρμούριστός < μουρμούρίζω.

Ὁ πράττων ἢ λέγων τι ἄνευ μεμψιμοιρίας. Συνών. ἀμούρμουρος.

ἀμούρμουρος ἐπίθ. Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. μουρμούρα.

Ἀμουρμούριστος, ὃ ἰδ.

ἀμουρος ἐπίθ. Μεγίστ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. μούρη.

Ἀναιδής, ἀναίσχυντος, συνήθως ἐπὶ ἀγνώμονος.

ἀμουσκεττάριστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀμουσκεττάριστος Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ἀμουσκεττάριος Ζάκ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *μουσκετταριστός < μουσκεττάρω, παρ' ὃ καὶ μουσκετταρίζω.

Ὁ μὴ τουφεκισθεὶς ἔνθ' ἄν.: Ἀμουσκεττάριστος εἶν' ἀκόμα, μὰ θὰ τὸνε μουσκεττάρουνε Ἀπύρανθ.

ἀμούσκευτος ἐπίθ. σύνθηθ. ἀμούσκιφτους βόρ. ἰδιώμ. ἀμούσκευτος Κεφαλλ. Κρήτ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *μούσκευτός < μούσκεύω. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

Ὁ μὴ διαβραχεὶς ἔνθ' ἄν.: Ἀμούσκευτα κουκκιά. Μπακαλάος ἀμούσκευτος σύνθηθ. Συνών. ἀμούσκιωτος.

ἀμούσκιωτος ἐπίθ. Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *μούσκιωτός < μούσκιώνω.

Ἀμούσκευτος, ὃ ἰδ.: Βροῦλλα ἀμούσκιωτα.

ἀμουσος ἐπίθ. Κορσ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἄμουσος.

1) Ἀνόητος. 2) Ἀφιλόκαλος.

ἀμούσουδος ἐπίθ. Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. μουσοῦδι.

Ὁ ἔχων μορφὴν δυσειδῆ. Συνών. ἀσκημομούρης, ἀσκημος.

ἀμουστάκευτος ἐπίθ. Κρήτ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *μουστακευτός <μουστακεύω ἀμαρτ.

Ὁ ἀγένειος. Συνών. ἀμουστάκιστος, ἀμούστακος 2. Πβ. ἀμουστάκωτος.

ἀμουστάκιστος ἐπίθ. Ἡπ. ἀμουστάκιος Ζάκ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *μουστακιστός <μουστακιάζω.

Ἀμουστάκευτος, ὁ ἰδ.

ἀμούστακος ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Οἰν.) ἀμούσταγος Ζάκ Κεφαλλ. Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. μουστάκι. Περὶ τοῦ τύπ. ἀμούσταγος.

1) Ὁ ἄνευ μύστακος ἔνθ' ἄν.: Ἀμούστακο παιδί κοιν. || Γνωμ. Βάλε ἀσπρογένει νὰ μὲ κλαδέψη, ἀμούστακο νὰ μὲ σκάψη (βάλε γέροντα νὰ μὲ κλαδέυση, διότι εἶναι πεπειραμένος, καὶ νέον νὰ μὲ σκάψη, διότι εἶναι ρωμαλέος. Ταῦτα ὑποτίθεται λέγουσα ἡ ἄμπελος) ΠΓεννάδ. ἐν Ἑλλην. γεωργ. 9,420 || Ἄσμ.

Τῶαί νέον τῶαί ἀμούστακον ἄνω ἔς τες ἀντρεῖς του Κύπρ. Συνών. ἀμουστάκωτος. 2) Ἀγένειος Ζάκ. Κρήτ. Συνών. ἀμουστάκευτος.

ἀμουστάκωτος ἐπίθ. Κύπρ. Ρόδ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *μουστακωτός <μουστακώω ἀμαρτ.

Ἀμούστακος 1, ὁ ἰδ., ἔνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Σ τὰ γόνατά της κείνουντα ἀγένειο παλληκάρι, ἀγένειο κι ἀμουστάκωτο καὶ ἄνω ἔς τοῖς ἀντρεῖς του Ρόδ.

Ὁ Κωνσταντῆς τὸν ἔχτισεν, δάενον παλληκάρην, δάενον τὸ ἀμουστάκωτον ἄνω ἔς τες ἀντρεῖς του Κύπρ.

ἀμουστούνιστος ἐπίθ. Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ *μουστουνιστός <μουστουνιάζω.

Ὁ μὴ κτυπηθεὶς διὰ γρόνθων.

ἀμούτρωτος ἐπίθ. Ζάκ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *μουτρωτός <μουτρώω.

Ὁ ἔχων πρόσωπον οὐχὶ σκυθρωπόν, ἀλλὰ φαιδρόν. Συνών. *ἀμούχρωτος 2.

ἀμούχλυστος ἐπίθ. Ζάκ. Ἡπ. κ. ἀ. — Λεξ. Δεὲκ Λάουνδ. Περίδ. Ἡπίτ. ἀμούχλυστους Μακεδ. ἀμούχλυστος Πελοπν. (Κορινθ.) ἀμούχλυστος Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *μουχλυστός <μουχλιάζω. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

Ὁ μὴ εὐρωτιῶν ἔνθ' ἄν.: Ἀμούχλυστος ψωμί Αἰτωλ.

***ἀμούχρωτα** ἐπίρρ. ἀμούχλωτα Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀμούχρωτος.

Πρὶν ἐπέλθῃ τὸ λυκόφως: Ἀμούχλωτα ἄν' ἀκόμα. Συνών. ἀσουρρούπωτα.

***ἀμούχρωτος** ἐπίθ. ἀμούχλωτος Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *μουχρωτός <μουχρώω.

1) Ὁ μὴ καταληφθεὶς ὑπὸ τοῦ λυκόφωτος: Ἀμούχλωτη ἄν' ἡ μέρα. Ἀμούχλωτο ἄν' τὸ βράδυ. 2) Μεταφ. ὁ μὴ ὢν σκυθρωπός, ἀλλὰ φαιδρός: Σὰν ἀμούχλωτη σὲ θωρῶ ἀπόψε. Συνών. ἀμούτρωτος.

ἀμοχρος ἐπίθ. Κρήτ. (Ρέθυμν. Σητ. κ. ἀ.)

Ἀγνώστου ἐτύμου.

1) Ὁ εὐρισκόμενος εἰς τὴν πρώτην ἀνάπτυξιν καὶ ἐπομένως τρυφερός, ἀδύνατος, ἐπὶ ἀνθρώπου καὶ φυτοῦ Κρήτ. (Σητ. κ. ἀ.): Ἀμοχρο εἶναι τὸ παιδί μου ἀκόμη καὶ ἐργᾷ. Ἀμοχρα εἶν' ἀκόμη τὰ βλαστάρια τῆς ἀμυγδαλῆς μας. Ἀμοχρο πρᾶμα. 2) Ὡχρός Κρήτ. (Ρέθυμν.)

ἀμπαδέλλι τό, ἀμάρτ. ἀδαδέλλι Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀμπαῖς παρὰ τὸ θέμ. τοῦ πληθ. ἀμπαδες καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -έλλι.

Ἐπενδύτης ἔξ ἐρέας, ἦτοι χονδροῦ μαλλίνου ὑφάσματος, μετὰ καλύπτρας: Ἄσμ.

Τὸ ἀδαδέλλι μου ῥομφαί κ' ἔβγα νὰ σ' τὸ πλερώσω, πέ μου καὶ τὸ κανίσκι σου εἶδα νὰ σ' τὸ δώσω.

ἀμπαδένιος ἐπίθ. Ἡπ. Τήν. ἀμπαδένιος Λυκ. (Λιβύσσ.) ἀδαδένιος Θράκ. (Κομοτ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀμπαῖς καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ένιος.

Ὁ κατεσκευασμένος ἐκ χονδροῦ μαλλίνου ὑφάσματος ἔνθ' ἄν.: Πανωφόρι ἀμπαδένιο Ἡπ. || Γνωμ. Δούλεψε ἔς ἀφεντικὸ ποῦ ἔχει τσόχινο βρακὶ γιὰ νὰ βάλῃς καὶ σὺ ἀμπαδένιο, ἂν δουλῇς ἔς ἀφεντικὸ ποῦ ἔχει ἀμπαδένιο βρακί, θὰ μείνῃς ξεβράκωτος Τήν. Συνών. ἀμπαδίτικος.

ἀμπαδίτικος ἐπίθ. Μεγίστ. — Λεξ. Βλασ. ἀδαδίτ'κους Σκιάθ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀμπαῖς καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίτικος.

Ἀμπαδένιος, ὁ ἰδ., ἔνθ' ἄν.: Ἀμπαδίτ'κα φουρέματα Σκιάθ. Ἀμπαδίτ'κον βρακὶ αὐτόθ.

ἀμπαδόκαλτσα ἡ, Σκυρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀμπαῖς καὶ κάλτσα.

Περικνημὶς ἐκ χονδροῦ μαλλίνου ὑφάσματος. Συνών. τροχαδόκαλτσα.

***ἀμπαήτε** ἐπίθ. ἀδάητε Τσακων.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *μπαητέ <*μπαῖνον.

Ὁ μὴ ὑποστάς τὴν ἐπίδρασιν τῆς ζύμης ἐπαρκῶς, ἀκρόζυμος, ἐπὶ ἄρτου: Ὁ ἄντε ἔκη ἀδάητε (ὁ ἄρτος ἦτο κτλ.). Συνών. *ἀμπατος 2 β, ἀνανέβατος, λειψός.

ἀμπακίρωτος ἐπίθ. Ζάκ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *μπακιρωτός <μπακιρώω.

Ὁ ἄνευ χαλκοῦ, συνήθως ἐπὶ πλοίων.

